

AVANTI

Animo StuGent

Socialistische studenten in Gent

www.animostugent.be

jaargang 4

nr. 3 april 2010

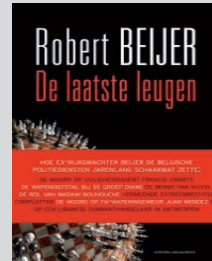
**Lasten-
verlagingen?**

pagina 1-2

**Visieteksten
Animo
StuGent**

pagina 4-5

**Boek-
recensie**

pagina 8

De zoveelste wansmakelijke kerkelijke uitspraak.

Het Vaticaan kwam de laatste weken geregeld in het nieuws door talrijke schandalen inzake kindermisbruik die, na jarenlang stilzwijgen, eindelijk aan het licht komen. Irrationele, belachelijke en wansmakelijke uitspraken en vergelijkingen zijn we nu wel al langer gewoon van het Vaticaan, maar de uitspraken en gebeurtenissen van deze laatste weken hebben ons echt met een mond vol tanden doen staan.

Tijdens de Goede Vrijdagviering in de Sint-Pieterkathedraal in Rome heeft de eerste priester Cantalemma de recente aanvallen op de kerk vergeleken met “de schandelijkste aspecten van antisemitisme”. Een woordvoerder van het Vaticaan heeft later laten weten dat deze man niet namens de kerk zou gesproken hebben. Vervolgens is kardinaal Angelo Sodano, deken van het college van kardinalen, tijdens de paasmis nog een stapje verdergegaan. Hij stelde dat “Rooms-katholieke gelovigen zich niet uit het lood zullen laten slaan door onbenullig geroddel over pedofiliezaken binnen de kerk”. Maar dit is nog niet alles, de Vaticaanse staatssecretaris kardinaal Tarcisio Bertone heeft de buitenwereld met verstomming geslagen door te zeggen dat “de pedofilie in de kerk niet verbonden is met het celibaat, maar met homoseksualiteit”. Bertone heeft die uitspraak later willen verduidelijken door te stellen dat “Verscheidene psychologen en psychiaters hebben aangetoond dat er geen verband bestaat tussen celibaat en pedofilie, maar vele anderen hebben aangetoond dat er een verband

bestaat tussen homoseksualiteit en pedofilie”. Met deze verduidelijking wil het Vaticaan geen afstand doen van desbetreffende uitspraak; “De Heilige Stoel wil enkel zijn positie verduidelijken” aldus woordvoerder Lombardi. Bertone’s uitspraken hebben voor terechte verontwaardiging gezorgd in binnen- en buitenland. Pascal Smet, Vlaams minister van Gelijke Kansen heeft laten weten geschokt te zijn door deze uitspraak en wil zelfs de pauselijke nuntius op het matje roepen.

Het Vaticaan beweert constant en steevast dat de Rooms-Katholieke kerk niet als geheel verantwoordelijk kan worden gesteld voor de gepleegde misbruiken. Dit valt moeilijk te verantwoorden. valt. De vaststelling dat deze wanpraktijken jarenlang stilgezwegen werden op de hoogste hiërarchische ladders van het Vaticaan, plaatst de kerk in haar geheel in zeer nauwe schoentjes. Er zou bovendien informatie opgedoken zijn die zou kunnen aantonen dat de huidige paus Benedictus XVI in 1985 de verwijdering van een pedofiele priester heeft tegengehouden.

De bekende Britse auteur en atheïst; Richard Dawkins, die onder meer het beroemde atheïstisch werk “The God Delusion” heeft geschreven wil de paus laten arresteren wegens de misbruikschandalen in de kerk. De arrestatie zou moeten plaatsvinden tijdens het bezoek van de paus aan Groot-Brittannië van 16 tot 19 september. Of deze arrestatie juridisch mogelijk is, is sterk betwifelbaar. De paus geniet als staatshoofd van het Vaticaan immers immuniteit. Bovendien is het Vaticaan geen verdragsluitende partij bij het ICC (International Criminal Court). Het ICC kan enkel personen berechten van de verdragsluitende partijen, of personen die op het grondgebied van een verdragspartij een misdrijf hebben gepleegd. In beide gevallen moet de verdragsluitende partij de rechtsmacht van het Hof aanvaarden. In dit geval is duidelijk niet aan de voorwaarden voldaan, het Vaticaan zal dus ongestraft mogen blijven verderblunderen.

Alexandre Peytchev

Free Speech Area!

foto: yellowman1.blogspot.com

De vrijheid van meningsuiting is geen gemeengoed. In Afghanistan, het beloofde democratische land, vliegen journalisten die tegen de ‘nationale belangen’ in iets publiceren, in de cel. In Maleisië worden bloggers één voor één van het net gehaald. Wie ‘Tien’annen in China googlet, krijgt bloemetjes te zien. Wie homo is en een partijkaart van Vlaams Belang heeft, moet zwijgen. Wie LDD’er is en kritiek heeft op de Grote Leider, wordt buiten gegooid. Democratie, een feest. Politiek secretaris Jo Claus (LDD) durfde het vorig jaar aan om uitspraken van de Leider in twijfel te trekken. Eerst passend randdebiel genoemd, daarna naar de uitgang verwezen. Welgeteld 1351 trouwe LDD’ers kwamen in Gent op om het Opperhoofd in de nationale voorzittersverkiezingen te verkiezen. Ongeveer evenveel als bij de verkiezing van de lokale sp.a-voorzitter in Gent. Dat betekent dat Chef DD een enorm draagvlak bezit in de Vlaamse contreien. Met 80,34 procent gooide Sujet DD sujet d. (10 procent) buiten. Had in het partijprogramma ‘een democratie heeft nood aan ongebruikelijke, ongangbare en sterk afwijkende meningen’ gelezen, maar was vergeten dat sommigen ongelijker zijn dan anderen. ‘Waar een opinie een delict wordt, klopt de dictatuur aan de deur’. Waarvan akte.

Alain De Raymond

Waarom lastenverlagingen onze economie ruïneren.

De loonkost is te hoog in België, daarom zijn bedrijven niet meer bereid om in ons land te investeren. Bovendien is het systeem van werkloosheidsuitkeringen te genereus en te langdurig, waardoor er voor de werklozen geen reden is om werk te zoeken. Om deze redenen zijn er in België zo veel werklozen. De enige oplossing is om de lasten op arbeid omlaag te halen, en de sociale uitkeringen aan banden te leggen.

“Ziezo, de liberale visie op de economie in een notendop. Klinkt eenvoudig, niet? De luie werkloze, de grijpgrage overheid en de arme ondernemende burger die het allemaal maar moet dragen.”

Ziezo, de liberale visie op de economie in een notendop. Klinkt eenvoudig, niet? De luie werkloze, de grijpgrage overheid en de arme ondernemende burger die het allemaal maar moet dragen. Het probleem met deze zienswijze is echter dat zowel de voorstelling van de feiten als de aangereikte oplossing fout zijn. Aanwijsbaar fout zelfs. Wat volgt is een schets van de potentiële effecten van een loonkostenverlaging op de economie. In deze schets zal ik het onder meer hebben over lasten op arbeid, gezien al de aandacht voor de loonkost in België, maar dit model kan desgewenst toegepast worden op elke lastenvermindering van een progressieve belasting.

“Het probleem met deze zienswijze is echter dat zowel de voorstelling van de feiten als de aangereikte oplossing fout zijn. Aanwijsbaar fout zelfs.”

Om de loonkost, de kosten die een bedrijf lijdt door het tewerkstellen van een werknemer, te verminderen, zijn er in theorie twee opties: of men vermindert de lasten op arbeid te dragen door een bedrijf, of men verlaagt de lonen die de werknemers ontvangen.

Eerst de hypothese van een algemene loonsverlaging. Hierdoor worden alle werknemers in België letterlijk armer - hun absolute koopkracht daalt recht evenredig aan de loonsverlaging. Maar dat is niet het enige nadeel: de gehele economie zal ook krimpen - door een kleiner loon zullen werknemers minder kunnen consumeren. Hierdoor ontstaat er in de bestaande bedrijven overcapaciteit, wat leidt tot ontslagen en bedrijfssluitingen, wat dan weer een neerwaartse druk op de lonen plaatst. Het enige “positieve” effect is een meer concurrentieel worden van de exportgerichte bedrijven, aangezien de buitenlandse vraag niet is gedaald maar de loonkost ten aanzien van het buitenland wel. Dit kan in theorie werkgelegenheid creëren, door exportgerichte industrieën aan te trekken -

maar dan moet er wel zodanig veel industrie aangetrokken worden dat dit de werkloosheid ten gevolge van de val in binnenlandse vraag kan compenseren, en bij voorkeur meer dan dat. Maar in een situatie als vandaag, met een wereldwijde crisis die blijft aanslepen en andere exportgerichte economieën die onophoudelijk blijven groeien (denken we maar aan China, onder meer door het manipuleren van hun munt) kan export geen voldoende soelaas brengen. Een loonsverlaging zou aldus zeer nefast zijn voor onze economie als geheel, en al zeker voor de individueel getroffen werknemers, die zelfs bij een groei van de exportgerichte bedrijven nog steeds armer zijn dan voorheen.

Een noot bij deze armoede: in theorie zou deze absolute verarming een relatief status quo kunnen zijn, namelijk wanneer de loonkostenverlaging zorgt voor een evenredige daling van de kost van goederen en diensten. Maar dit is nooit het geval: het grootste deel van de loonkostenverlaging zal immers gebruikt worden om aandeelhouders en managers te verrijken - en bovendien zal de kost van geïmporteerde goederen en diensten gelijk blijven. Zowel een absolute als een relatieve verarming van de werknemers dus, ten voordele van de - u raadde het al - de bezittende-en managersklasse. Later zal u lezen waarom een dergelijke verschuiving van de welvaart niet alleen moreel verwerpelijk, maar ook nog eens nefast is voor de totale economie.

“Zowel een absolute als een relatieve verarming van de werknemers dus, ten voordele van de - u raadde het al - de bezittende-en managersklasse.”

Dat loonsverlagende vliegertje gaat dus niet op - dat weten de meeste liberalen maar al te goed. Daarom ook dat ze liever gaan voor die andere loonkostenverlagende methode: de loonlastenverlaging. Op het eerste gezicht klikt het zeer leuk: de belastingen die een bedrijf moet betalen op het loon van de werknemers verminderen, zodat de totale loonkost daalt zonder dat het beschikbare loon van de werknemer in het gedrang komt. Iedereen wint!

But there ain't no such thing as a free lunch, toch? Want de overheid ziet haar inkomsten dalen - en liberalen houden niet van begrotingstekorten (dat blijven ze ons toch wijsmaken, zich nooit storende aan de realiteit die wel anders spreekt). Een liberaal zal je echter weten te zeggen dat een dalen van de inkomsten niet hoeft voor te vallen, verwijzende naar een toverspreuk genaamd “Laffer-curve”. Deze neoliberaale theorie, gepopulariseerd door de regering-Reagan in de VS, stelt dat er een bepaald punt van belastingdruk is waarna een verhoging van de belasting zal leiden tot een verlaging van de inkomsten uit belasting. Omgekeerd kan een belastingverlaging, wanneer de belastingdruk boven dit punt ligt, zorgen voor meer inkomsten. De verklaring is dat mensen bij te hoge

belastingen minder zullen ondernemen en tevens meer belastingen zullen ontduiken, en dat op den duur de marginale opbrengst van een belastingverhoging negatief is.

The only problem is that it's all bullshit. Want zolang je het punt van verminderende inkomsten nog niet voorbij bent zal een belastingverlaging enkel geld kosten. Niemand is het erover eens waar dit punt exact ligt - de schattingen gaan van een globale belastingdruk van 35% tot één van 70%. Ik kan enkel vaststellen dat men in België gaten in de begroting typisch vult door belastingverhogingen door te voeren, en dat vandaag, na lastenverlaging op lastenverlaging, ons begrotingstekort historische proporties begint aan te nemen.

“The only problem is that it's all bullshit. Want zolang je het punt van verminderende inkomsten nog niet voorbij bent zal een belastingverlaging enkel geld kosten.”

Maar goed, lastenverlagingen kosten dus geld. En dit geld moet ergens vandaan komen. Je kan belastingen verhogen, maar wat is dan het nut van een lastenverlaging? Bovendien verhogen liberalen de belastingen niet graag (nogmaals, dat beweren ze toch). Dus moet je gaan snoeien in de overheidsuitgaven, een stokpaardje van de liberalen. De overheid is immers spilziek en verbrast het geld van de hardwerkende Vlaming aan “profitariaat” links en rechts (maar vooral links).

Hier gaat men echter aan een belangrijk detail voorbij: de overheid is geen zwart gat. Belastingen die de overheid int gaan niet zomaar in rook op. De moderne overheid bestaat voor het overgrote deel uit mensen, en daar gaat het meeste van de poen dan ook naartoe. Bestaan-suitkeringen, pensioenen, ziekteverzekeringen, ... (het hele systeem van de sociale zekerheid, in't kort). Lonen van ambtenaren. Dit is waar het overheidsgeld naar toe gaat. En dit is geld broodnodig om onze economie draaiende te houden. En wat gebeurt er als je daaraan begint te morrelen? Hetzelfde als wanneer je de lonen begint te verlagen: de binnenlandse vraag naar goederen en diensten zal dalen en de economie zal krimpen; ambtenaren moeten ook televisies kopen, op restaurant gaan en bier drinken. Neem nu die ambtenaren: stel dat we er een duizendtal op straat gooien. Zal de lastenverlaging die dat kan bekostigen duizend even goed betaalde banen in de privé creëren? Ik hoop het, want anders komen we weer in een spiraal van overcapaciteit en neerwaartse loondruk terecht.

“Lonen van ambtenaren. Dit is waar het overheidsgeld naar toe gaat. En dit is geld broodnodig om onze economie draaiende te houden.”

Maar wacht eens, denkt u nu. De overheid is inderdaad geen zwart gat - maar de privé toch ook niet? Al dat geld dat diende om de lasten te verlagen moet toch ergens heen zijn? In de zakken van het patronaat, de aandeelhouders en de managers, bijvoorbeeld. Of om de kosten van de geproduceerde goederen en diensten te verlagen.

Eerst over de verlaging van de productiekosten. Als deze dalen, kunnen we allen meer goederen en diensten kopen, waardoor we relatief rijker worden. Dit is positief. Het probleem is enerzijds echter dat een verlaging van de productiekosten zich niet per se vertaalt in een lagere prijs voor de consument, en anderzijds dat deze prijsverlaging inhoudsloos is bij een evenredige of grotere daling van het beschikbaar inkomen. Vooraleerst zal het vaak gebeuren dat de gedaalde loonkost gewoon leidt tot het uitkeren van hogere dividenden aan aandeelhouders en vette bonussen aan managers (zie infra). Daarnaast is er nog het probleem van de dalende vraag. Als je alle opbrengsten van een lastenverlaging doorrekent naar de consument, wat heb je daar dan aan als bedrijf? Je zal meer verkopen - maar enkel als de vraag niet daalt mede met je kostenverlaging (een proces dat ik eerder heb beschreven, net door het doorvoeren van eerder genoemde lastenverlaging). En als je niet meer verkoopt, waar ligt dan het voordeel voor het bedrijf? Hier moet ik weer vermelden dat voor exportgerichte industrie dit probleem zich op een andere manier stelt, namelijk een moordende concurrentie vanuit het Oosten en een gedempte globale vraag door de crisis.

“Vooraleerst zal het vaak gebeuren dat de gedaalde loonkost gewoon leidt tot het uitkeren van hogere dividenden aan aandeelhouders en vette bonussen aan managers”

Een andere bestemming voor het geld is de zakken van de bedrijfsleiders, aandeelhouders en managers. Als zij rijker worden, zal de economie er globaal gezien toch niet slechter van worden - dan vormen zij toch gewoon een groter deel van de “vraag”? Deze redenering vind ik vooraleerst moreel niet koosjer, dat is voor een andere keer. Maar belangrijker voor de niet-egalitair ingestelde lezer is dat deze redenering fundamenteel fout is. Want wat moet hij kopen die alles al heeft? Het is een welomschreven fenomeen dat mensen die weinig hebben relatief gezien meer consumeren. Duizend mensen met een inkomen van duizend euro zullen meer consumeren dan één iemand met een miljoen euro.

“Duizend mensen met een inkomen van duizend euro zullen meer consumeren dan één iemand met een miljoen euro”

Daarom ook dat het bestaan van een solide middenklasse geldt als een kenmerk van een stabiele en sterke economie, liever dan een ongelijke verdeling van de rijkdom tussen super-rijken (die niet evenredig aan hun rijkdom consumeren) en armen (die niet binnen de markteconomie consumeren). Rijken zullen een steeds groter deel van hun inkomen gebruiken om hun reeds bestaande rijkdom te vergroten - ze zullen investeren. Investeren hebben hun nut, ze creëren extra capaciteit voor het aanbieden van goederen en diensten. Maar in het huidige economische klimaat, dat nog wel even kan aanhouden, is er een generale overcapaciteit. We hebben meer vraag nodig, niet meer investeringen. Daarenboven is er in sommige sectoren zelfs in “goede jaren” al een structurele overcapaciteit, of een gebrek aan vraag. En als er geen vraag is... tja, in wat moet die arme ondernemer dan nog investeren?

“Want wat moet hij kopen die alles al heeft? Het is een welomschreven fenomeen dat mensen die weinig hebben relatief gezien meer consumeren.”

Om maar te zeggen dat een progressieve herverdeling van de rijkdom - nu meer dan ooit - in feite goed is voor de economie; het is het fundament van consumptiekapitalisme. Ja, op een dag zal men bewijzen dat het enige wat de vrij markt nog in stand houdt eigenlijk het socialisme is - ik hoop dat de revolutionairen van morgen het ons niet kwalijk nemen!

Sam Vandenbosch

Iedereen telt mee. **Altijd.**

Vrijdagmarkt 10 - 9000 GENT
Tel. 09 265 55 11
gent.bmovl@socmut.be

Bond Moyson
stevig ziekenfonds, sterke diensten
www.socmut.be

TELEX...

Marc Cogen geeft geen les meer.

De controversiële professor Marc Cogen die internationaal publiekrecht doceert aan de eerstejaars studenten rechten mag geen les meer geven in het eerste jaar. Na een reeks van negatieve studentenevaluaties heeft de faculteit beslist om Cogen een stapje opzij te doen zetten. Het ironische is dat het ook studenten zijn die hem steunen op de facebookgroep “Professor Marc Cogen moet blijven doceren!”. Cogen daarentegen ziet dit een discriminerende maatregel en een regelrechte aanslag op de vrijheid van meningsuiting. Hij meent een anti-joods complot te zien in heel deze hetze. We weten ondertussen wel al langer dat Cogen altijd elke kritiek op hem in de kiem probeert te smoren door in alles “een antisemitisch complot van de linkse garde” te zien.

Studentenverkiezingen: en Schamper?

Schamper besteedde op enkele pagina’s ook speciale aandacht aan de studentenverkiezingen. Hoofdredacteur Hannah Demol en hoofdredacteur-in-spe Bram Bombeek versloegen deze verkiezingen met immer kritische pen, maar sloegen daarbij de bal serieus mis. LVSVPion Pieter Nobels geraakte immers niet verkozen in de Raad van Bestuur. “Ik durf bijna met zekerheid zeggen dat Nobels verkozen zal worden” stond er letterlijk geschreven. Gecombineerd met de flauwe verslaggeving over het NSV-dossier blijkt hier niet zo veel inzicht in de wereld van de studenten(politiek).

Leestip: studentenbarometer.

Een leestip voor de laatste lesweken en de saaie blok: de studentenbarometer van het Vlaams ministerie voor Onderwijs. Uitgevoerd onder de vorige minister van onderwijs, maakt deze studie een socio-economisch profiel van de Vlaamse student. Is het een hij of zij, hoe vlot studeert hij/zij af, en misschien het belangrijkste: wat kost dat allemaal? De studie lezen kan op <http://www.ond.vlaanderen.be/hogeronderwijs/>.

Tijd voor (slechte) polls.

We zijn nog maanden van de verkiezingen weg – normaal gezien – maar we worden alweer overspoeld met polls, peilingen en kiesintenties. De N-VA doet het steevast goed en sp.a houdt stand, wat binnen de lijn van de verwachtingen valt. Er zijn echter sterke fluctuaties in hun totale impact op het Vlaamse politieke landschap, niet in het minst wegens de hoge foutenmarges. Als de drie “klassieke” partijen CD&V, OpenVLD en sp.a op minder dan 2% van elkaar liggen, maar de foutenmarge is groter dan 3% - dan is dit geen bruikbare peiling in termen van machts-evenwichten. Een voorstel: een verbod op het publiceren van verkiezingspolls met een foutenmarge die hoger ligt dan 2%. De partijen moeten maar aanvoelen bij “de man op de straat” wat er leeft, bijvoorbeeld op de markten die buiten de verkiezingsperiode nooit bezocht worden.

Animo StuGent standpunttekst: hoger onderwijs

De voorbije weken waren er studentenverkiezingen, waarin elke kandidaat programmavoorstellen deed voor een eventueel (of behaald) mandaat de komende twee jaar. Animo StuGent wilt echter verder kijken dan het UGent-niveau, en schuift een algemene visie op hoger onderwijs naar voren. In deze samenvatting worden enkele punten besproken. Lees meer op www.animostugent.be.

Gaan studeren: een hele opgave

De stap naar het hoger onderwijs is een grote stap en voor veel scholieren een hele opgave. Naast het grote aanbod aan hoger-onderwijsinstellingen en richtingen, is er ook de financiële drempel die moet overwonnen worden. Er bestaat uiteraard een netwerk aan studentenvoorzieningen zoals studiebeurzen, homes, studentenrestaurants en nog meer, maar dit komt maar ten dele tegemoet aan de zware financiële last die gaan studeren is. Onder druk van de Vlaamse studentenraden heeft onze vorige Vlaamse onderwijsminister een onderzoek besteld naar “de Vlaamse student” en wat alles nu juist kost. Het resultaat, de Studentenbarometer 2009, is het eerste representatief onderzoek op Vlaamse niveau in lange tijd – zo’n tien jaar, want het vorige dateerde van 1999. Wat blijkt hieruit? Kunnen studeren kost tot 8000 euro per jaar voor wie thuis woont, en meer dan 12.000 euro voor wie op kot gaat. Dit gaat zowel om de directe als de indirecte kosten: voor het inschrijvingsgeld, boeken enz. (directe kosten) bestaan er al beurzen, maar dit verandert niets aan de indirecte kosten: een kot, een treinabonnement, een fiets, eten en drinken, enzovoort.

Wat natuurlijk meteen opvalt, is de grote kloof tussen kotstudenten en thuiswonende studenten. De prijs van studentenkoten is de voorbije jaren dan ook duidelijk gestegen: nu neemt een kot bijna 50% van het budget van een student in!

“De prijs van studentenkoten is de voorbije jaren dan ook duidelijk gestegen: nu neemt een kot bijna 50% van het budget van een student in!”

Daarom leggen we in onze standpunttekst rond hoger onderwijs ook zo’n sterke focus op studentenhuysvesting. Dit is immers een belangrijk onderdeel van een geslaagde sociale politiek in het hoger onderwijs. Uit de gegevens rond studentenkoten waar we over beschikken, komen enkele zaken naar voor: er zijn overal in Vlaanderen te weinig koten, ze kosten te veel en de kwaliteit is vaak ondermaats. Verder treedt er een enorme concurrentie op op de privémarkt tussen studenten en alleenstaanden/kleine gezinnen, die vaak op zoek zijn naar dezelfde types woningen. Als we iedereen mee willen in het verhaal van een toegankelijk, democratisch en kwalitatief hoger onderwijs, is studentenhuysvesting dan ook een van de prioriteiten van nu en de komende jaren!

Prijscontroles nu!

Slechts één onderdeel van ons kotenplan, dat in 2006 voor het eerst werd uitgewerkt en waarvan enkele luiken hun weg al hebben gevonden naar het sp.a-programma, is het invoeren van prijscontroles op studentenkoten. Dit wilt zeggen dat de prijs opgevolgd wordt van studentenkoten, zoals al grotendeels voor de reguliere huizenmarkt gebeurt, en er ook (beleids)adviezen en richtlijnen worden geformuleerd: wat zijn de structurele problemen, ligt de prijs te hoog of te laag, wordt er voldoende kwaliteit aangeboden, enzovoort. Via richtprijzen willen we zowel voor overheid, huisbazen als studenten de nodige transparantie brengen en een begin maken aan actieve prijscontroles.

Dit is makkelijk te verwezenlijken. Het Kamerdecreet van de Vlaamse Regering (Decreet houdende de kwaliteits- en veiligheidsnormen voor kamers en studentenkamers), opgemaakt in 1997, stelt immers in artikel 5:

“Art. 5. De Vlaamse Regering stelt richtprijzen op voor verhuur van kamers in kamerwoningen, studentenhuizen en studentenge-meenschapshuizen, rekening houdend met kwaliteit, oppervlakte, voorzieningen en locatie”.

Animo StuGent dringt dan ook aan op het uitvoeren van deze wetgeving en het opstellen van richtprijzen. Verdere actiepunten, zoals een verplichte registratie in een regiogebonden databank, vind je op onze website.

Betaalbaar verder studeren

“Elke gekwalificeerde student moet los van z’n portemonnee kunnen participeren in het hoger onderwijs en verder studeren, zelfs als die portemonnee minder gevuld is als die van een ander.”

We besteden echter ook aandacht aan de toegankelijkheid van de opleidingen zelf. **Animo StuGent wilt dat alle opleidingen in het hoger onderwijs beurstarieven aanvaarden**, ook de voortgezette opleidingen zoals manama’s. Iedereen die over de juiste kwaliteiten beschikt om een opleiding aan te vangen, moet op een zelfde (financiële) manier recht op toegang tot deze opleidingen. We moeten hierbij ook naar verdere studies moeten kijken, na een basisopleiding (tot master). We moeten zoveel mogelijk barrières wegnemen van studenten die excelleren en willen verder studeren: de financiële, maar ook de onderwijskundige.

Daarom moeten voortgezette opleidingen werken met toelatingsvoorwaarden ipv. verhoogde inschrijvingsgelden. Vervolgens moet elke student die aan deze voorwaarden voldoet, zich op de reguliere manier laten inschrijven. Zo bestaan er nu allerlei extra programma’s die kunnen gevolgd worden (manama’s, banaba’s, enz.) die de komende jaren stelselmatig zullen afgebouwd worden. “De geest van Bologna” streeft naar het afronden van een opleiding na de master, en de verminderde financiering voor dergelijke opleidingen – gecombineerd met de outputfinanciering – zet zo’n opleidingen onder druk. Er zijn minder centen, en dus kunnen er minder studenten zich in voortgezette trajecten inschrijven. Er zijn dan ook twee opties: werken met toelatingsvoorwaarden en de geselecteerde studenten zich laten inschrijven aan de reguliere voorwaarden (financiering van de studies, beurzen, enz.), of een verhoging van het inschrijvingsgeld voor alle geïnteresseerde studenten.

Een verhoging van het inschrijvingsgeld voor dergelijke opleidingen is niet the way to go. Elke gekwalificeerde student moet los van z’n portemonnee kunnen participeren in het hoger onderwijs en verder studeren, zelfs als die portemonnee minder gevuld is als die van een ander. Daarom schuiven we als algemene stelling naar voor: voortgezette opleidingen moeten werken met toelatingsvoorwaarden en vervolgens elke student die aan deze voorwaarden voldoet, op de reguliere manier laten inschrijven. Dit houdt in: basisbedrag inschrijvingsgeld, mogelijkheid tot beurs, enzovoort. Studenten die aan deze toelatingsvoorwaarden niet voldoen, mogen zich echter nog steeds inschrijven in deze voortgezette opleidingen, maar worden dan niet gefinancierd door de overheid en moeten dan de volledige kost van hun parcours betalen, zonder mogelijkheid tot beurzen. Zolang de samenleving niet moet bijdragen voor de voortgezette studies van deze minder goede (en niet geselecteerde) studenten, kunnen we hen toelaten aan een hogere prijs.

En wat met de **toelatingsvoorwaarden** zelf dan? Deze moeten gebaseerd zijn op zowel de studieprestaties tot op het punt van inschrijving (punten, los van zittijden) als een toelatingsproef. Studenten die in hun eerste jaren om welke reden dan ook tegenslagen kenden in hun studieparcours, mogen hier – als ze excelleren – niet op afgestraft worden.

Nog meer?

Deze tekst biedt maar een aantal punten van onze visie op hoger onderwijs, die volledig gepubliceerd staat op onze website. Surf hiervoor naar www.animostugent.be. Animo StuGent discussieert ook quasi-permanent over de staat van het (hoger) onderwijs tijdens discussieavonden, in ledenvergaderingen en ook gewoon op café. Als je lid wordt, kan je mee dit soort standpunten bepalen! Surf hiervoor naar onze website of kijk eens op Facebook. Je kan ook altijd meer informatie krijgen via info@animostugent.be.

Animo StuGent

Animo StuGent standpunttekst: asiel en migratie; voor een integrale aanpak!

De vele discussies in politiek en media rond asiel en migratie vormen een levendig en belangrijk debat waar ook Animo StuGent wilt aan bijdragen. We geven enkele aandachtspunten voor een algemene visie van jong-socialisten op de (ontbrekende) migratiepolitiek.

Situatieschets

In december van dit jaar zal het dertig jaar geleden zijn dat de eerste vreemdelingenwetgeving in ons land tot stand kwam. Een goed moment om stil te staan bij de evoluties van de voorbije jaren en na te denken over de toekomst van het migratiebeleid. Hoe we moeten omgaan met de aanhoudende stroom migranten die in Europa hun geluk komen beproeven is één van de belangrijkste uitdagingen waar politici zich vandaag mee geconfronteerd zien. Helaas bleef het inzake asiel en migratie de voorbije jaren verbazend stil aan linkerkzijde. Animo StuGent wilt de uitdaging niet uit de weg gaan. Als jonge socialisten is het immers onze taak om mee na te denken over het migratiebeleid van morgen; enkel nieuwe ideeën kunnen een dam opwerpen tegen het vaak bijzonder restrictieve en economisch utilitaristische denken dat momenteel het migratiedebat beheerst.

Tegen een verbod op economische migratie

Zo willen we alvast een eerste taboe doorbreken: we zijn tegen een verbod op economische migratie, onder meer zoals dat nu bestaat. Dit treft in de praktijk immers enkel de zwakkeren in de samenleving: zij hebben immers niet de financiële, intellectuele en sociale hefboomen om te migreren naar andere landen. Ook niet-hooggeschoolden moeten kunnen migreren naar landen in de Europese Unie om daar een beter leven op te bouwen! Daarom moet er een Europese strategie opgesteld worden om dergelijke migratie in te kaderen en toe te staan. Indien we niet inzetten op het Europese niveau, worden we namelijk het slachtoffer van ons eigen “succes”.

De integrale aanpak

Het niveau van de Europese Unie: dat is waar nu de belangrijkste beslissingen omtrent asiel en migratie genomen worden, en daar moeten we op inspelen en met meespelen. Zoals hierboven reeds aangehaald, moeten we hier een kader scheppen waarin economische migratie voor alle mensen kan plaatsvinden. We moeten echter ook inzetten op een integrale aanpak van de problemen waarvan migratie een veruitwendiging is. Het hele verhaal van asielverlening, migratie en integratie kadert uiteraard in een breder maatschappelijk verhaal waarbij mensen het al dan niet noodzakelijk zien om naar hier te komen om een nieuw leven op te bouwen. Is het om politieke, religieuze of economische redenen – het moge duidelijk zijn dat dit voor Animo StuGent geen verschil is. We moeten inzetten op een stoutmoedig sociaal plan waarbij we in de eerste plaats deze nood wegnemen, in plaats van de veruiterlijking ervan. Een betere ontwikkelingssamenwerking, bestrijding van mensenhandel en een uitgebouwd sociaal vangnet en arbeidsmarktbeleid zijn maar enkele zaken die hierbij essentieel zijn.

Betere ontwikkelingssamenwerking

Zoals gezegd moeten we de nood tot migratie wegnemen, en dit is vanzelfsprekend via de verbetering van de levensomstandigheden in de landen met de hoogste emigratiecijfers. Een hogere financiële steun, waarbij we minstens inzetten op 0,7% van het BBP – zoals omschreven in de Millenniumdoelstellingen, maar

dit mag gerust meer zijn – is een eerste punt. Ook directe materiële hulp mag niet verwaarloosd worden: het uitwisselen van kennis via pakweg technici en het aanbieden van productiematerialen kan een enorme stap vooruit zijn in bvb. de bouw van duurzame en goedkope woningen, scholen, enzovoort. We moeten natuurlijk ook het beleid proberen beïnvloeden via de “soft power” van de Europese Unie. Als de emigratielanden een hoge mate van corruptie kennen of een falend landbouwbeleid, dient dit aan aangepakt te worden.

Bestrijding van mensenhandel

De banditoire mensenhandel is een groot probleem in de hele mig-

ratiepolitiek en -problematiek. Mensen worden over de hele aardbol getransporteerd in compleet onwaardige omstandigheden, tegen hoge bedragen en zonder zekerheid van een betere toekomst. Daarom moet mensenhandel blijvend bestreden worden.

Een uitgebouwd sociaal vangnet en arbeidsmarktbeleid.

Animo StuGent bepleit ook een uitgebouwd sociaal vangnet en arbeidsmarktbeleid voor zowel Belgen als nieuwe Belgen. Iedereen aan werk helpen en ten volle beschermen moet een centrale doelstelling zijn van elke overheid: de vele werkloze jongeren zijn een goed voorbeeld, maar ook de “allochtonen” van de tweede of derde generatie – of vreemdelingen die hier via gezinshereniging zijn gekomen – moeten hun plaats hebben in het systeem. Het is trouwens totaal niet verkoopbaar om mensen een verblijfplaats en een werkplek aan te bieden in ons land, terwijl wie hier al z’n hele leven woont in de kou blijft staan. De verkiezingsuitslagen van de voorbije 25 jaar spreken hierover boekdelen. Ook moeten de minimumlonen verhoogd worden zodat we geen “working poor” creëren in de onderste lagen van de samenleving. Het financiële verschil tussen werken en niet werken moet groot genoeg blijven, waarbij we degenen die niet kunnen werken niet in armoede en mensonwaardige omstandigheden duwen.

Essentieel voor de financiering van dit systeem is natuurlijk de beschikbaarheid van centen. Blijven hameren op een goed werkend belastingstelsel doen we al in onze standpunttekst rond economie die (samengevat) in de vorige Avanti stond, en uitgebreid op www.animostugent.be.

Voor een nieuw beleid

Dit is natuurlijk een moeilijke discussie waarbij emotionaliteit en rationaliteit door elkaar lopen bij erg fundamentele discussies: willen we iedereen een betere toekomst bieden in ons land, of in de mensen hun thuisland? Kunnen we dat wel met onze slabakkende sociale zekerheid? We moeten toch niet “het loket van de wereld” worden? Het gebrek aan duidelijkheid en lef van de linkerkzijde de voorbije jaren (en nu nog) draagt er zeker niet toe bij dat we deze discussies op een eerlijke manier voeren. Animo StuGent wilt dit wel doen, en met jou! Surf naar onze website, kijk op Facebook of word meteen lid en schrijf mee aan het linkse en sociale verhaal van de toekomst!

Animo StuGent

Obama's Waterloo?

Het is algemene kennis in Washington DC dat er iets moet gebeuren op het vlak van gezondheidszorg verzekeringen. De symptomen van het zieke gezondheidszorgsysteem in de Verenigde Staten zijn immers niet meer te ontkennen. Niet alleen de burgers lijden onder de hoge prijzen die de verzekeringsmaatschappijen in Amerika opleggen. Alhoewel het zonder blozen kan gezegd worden dat ze lijden, want de meest prominente rede dat individuele burgers hun faillissement aanvragen is medische kosten. Maar ook de bedrijven lijden er verschrikkelijk onder, want vele bedrijven moeten nu eigenhandig de verzekeringen voorzien voor hun werknemers, en dat kost handen vol geld. Ja, zelfs de overheid ziet af, want deze hoge kost van de gezondheidszorg weegt ook door op de staatsschuld: de overheid verzekert namelijk de meeste ouderen die geen verzekering meer kunnen krijgen op de privé markt.

“Niet alleen de burgers lijden onder de hoge prijzen die de verzekeringsmaatschappijen in Amerika opleggen. Alhoewel het zonder blozen kan gezegd worden dat ze lijden, want de meest prominente rede dat individuele burgers hun faillissement aanvragen is medische kosten.”

Al deze problemen werden met de jaren exponentieel erger, en moesten al sinds het einde van George W. Bush zijn eerste ambtstermijn worden aangepakt. Bush zijn voorstellen waren echter niet overtuigend, hij heeft geprobeerd de kosten van medicijnen te drukken door een “Medicare Drug Reform”, en andere manier waarop de ouderen terugbetaald worden voor hun medicijnen. Maar buiten die ene hervorming, die voor vele Republikeinen van de eigen partij van president W. zelf al een slag in het gezicht was, kwam er niet veel van. Ja, de Republikeinen wisten toen natuurlijk ook wel dat er iets moest worden gedaan. Maar zij zaten met twee grote problemen. Ten eerste, hun ideeën over de oneindige privatisering van alles en nog wat (van het leger tot de politie) zijn zeer onpopulair wanneer het over gezondheidszorg gaat. Ze hebben wel ideeën om het probleem omtrent gezondheidszorg op te lossen, maar die zijn ontzettend onpopulair bij oude mensen, een trouw republikeins electoraat. Het tweede probleem is dan ook dat het hun echt niet interesseert. Zij zijn niet de partij van de zachte thema's, de levenskwaliteit thema's, waaronder volgens hen gezondheidszorg valt.

Doordat het probleem van de gezondheidszorgverzekeringen maar bleef aanslepen, was het dan ook een dringende noodzaak voor Barack Obama, de Democratische president om het gezondheidssysteem te hervormen. Dit betekende dat 2010 het jaar moest worden. Niemand verwachtte serieus dat met de wetgevende kalender, zo druk als die was, dat er nog hervorming zou komen in 2009. Alhoewel ze natuurlijk al hard nodig was in dat jaar.

Het werd een echt gevecht. En men zal het geweten hebben. Het was zoals alle lang aanslepende gevechten een ‘rollercoaster of emotions’. De manier waarop wetgeving tot stand komt in Amerika is dan ook een uitnodiging voor deze wild uiteenlopende emoties. Het begint met een voorstel dat kwam in dit geval van de democraten. Kwestie van “de anderen” ook aan boord te kunnen krijgen vertrok men niet van het idee van een door de overheid voorziene verplichte ziekteverzekering (de meest rationele vorm van ziekteverzekering), maar wel van een zogenaamde “Public Option”, waarbij een overheidsverzekering voorzien wordt dat concurreert met private verzekeringen – de burger kan kiezen. De federale overheid kan dit plan goedkoper aanbieden door de economie van schaal en het ontbreken van winstbejag, alsook de kleinere administratiekosten (bij de overheid typisch onder de vijf procent, bij de privé nooit onder de twintig).

Maar zelfs na deze toegeving van de Democraten voorafgaande aan elk debat volgde er toch een storm. En het werd een echte storm. De typische retoriek was er naar. “De democraten weten niet wat ze doen, hier kan Vadertje Staat niet voor betalen” en de klassieker, “Dit is communisme, dit is erger dan communisme, dit is fascisme, dit is erger dan fascisme en communisme, dit is socialisme!” Logica zit er niet in, maar dit was de repliek waar de Democraten op getrakteerd werden door hun vrienden aan de andere kant van het gangpad, de Republikeinen.

Er was echter meer, er was veel meer. Want wat de storm rond gezondheidszorghervorming zo erg maakte, is dat dit een onderwerp was waar mensen echt mee leefden. Dit was niet zoals het toestaan van inbreuken op de privacy door de inlichtingendiensten, of het toestaan van martelen (dat overkomt toch enkel de “bad guys”), of een of andere budget maatregel. Nee dit ging letterlijk over leven en dood van de burgers en de rol die de staat moet spelen in de verzorging die men krijgt om het eerste zo aangenaam mogelijk te maken, en het tweede zo veel en zo ver mogelijk uit te stellen

“ De typische retoriek was er naar. “De democraten weten niet wat ze doen, hier kan Vadertje Staat niet voor betalen” en de klassieker, “Dit is communisme, dit is erger dan communisme, dit is fascisme, dit is erger dan fascisme en communisme, dit is socialisme!” ”

Er werd compromis na compromis gemaakt door de Democraten. Zij hadden beloofd om de private-verzekeraars hun leven te laten leven. Zij hadden beloofd om op de industrie van privé bedrijven die zoveel geld verdienden aan de gezondheidszorg met rust te laten. De democraten wilden gewoon wat extra regels om de mensen beter te beschermen tegen onethisch praktijken van de private verzekeraars. Misschien een website waar prijs en kwaliteit van verzekeraars konden worden vergeleken, en wat deze verzekering allemaal verzekerde. En heel misschien (maar dit ging er nooit komen omdat de president het niet steunde) een publieke optie waar de staat op een voluntaristische manier gezondheidszorg verzekering verschafte, om zo de concurrentie met private verzekeraars aan te gaan.

Het mocht allemaal niet baten, de Republikeinen en hun geallieerde groeperingen gingen tekeer alsof het einde der tijden zou ingeluid worden door deze hervorming. De leider van de Republikeinen in het Huis van Afgevaardigden ging zelf zo ver om te zeggen dat dit Armageddon zou inluiden. Het is dan ook schrijnend dat ze met al deze herrie, niet eens zelf de moeite hebben gedaan om een voorstel te doen. Hun voorstel was een flauw afgietsel van enkele van hun programmapunten. Maar daar vonden ze een goed excuus voor. Want in tegenstelling tot de “roekeloze” Democraten, wilden de republikeinen kleine stapjes nemen. Dit, verklaarden ze, was waarom zij geen groots alternatief moesten aanbieden.

“Het mocht allemaal niet baten, de Republikeinen en hun geallieerde groeperingen gingen tekeer alsof het einde der tijden zou ingeluid worden door deze hervorming.”

Uiteindelijk is er toch een hervorming gekomen, en gegeven het klimaat in Washington DC is gelijk welke hervorming een goede hervorming. Maar bij deze korte inleiding moet ik één editoriale voetnoot toevoegen. Er was een Republikeinse Senator die had geponeerd dat deze hervorming de Waterloo zou worden voor Obama. Hij beweerde dat de republikeinen deze hervorming hoe dan ook zouden tegenhouden. Wanneer de Republikeinen zouden slagen in het tenietdoen van deze poging tot hervorming, zou dit de finale slag zijn voor Obama, zoals Waterloo dat was voor Napoleon. Na de stemming was er echter ook een andere stem te horen, Republikeins commentator, een zekere heer Frum, die stelde dat het niet een Waterloo was voor Obama, maar één voor de Republikeinen. Hij stelde dat het een grote ramp was voor de Republikeinen, aangezien ze al hun middelen hadden ingezet op het verlies van de Democraten, en niet op een alternatief voor het Amerikaanse volk. Natuurlijk werd hij de volgende dag op staande voet ontslagen. Laat mij toe om er simpelweg dit bij toe te voegen. Als dit de manier is waarop de Republikeinen en conservatieven zich in Amerika gaan gedragen vanaf nu, dan voorzien zij maar één iemand van een Waterloo, en dat is het Amerikaanse volk, en misschien ook de wereldeconomie, maar die stemt niet.

Johannes Vandensavel en Sam Vandenbosch

Arbeiders één – in een Internationale?

De trotskisten van vandaag roepen om een nieuwe internationale unie voor morgen. Waarom?

Marx schreef op het einde van zijn Communistisch Manifest: “Proletariërs aller landen, verenigt u”. De sociaal-economische belangen van de arbeidersklasse en haar streven naar vrijheid door emancipatie zijn immers universeel menselijk en overstijgen de grenzen van staten en culturen. Zelfs Marx zette al concrete initiatieven om deze eenheid te bewerkstelligen, wat het begin van een woelige geschiedenis aan internationale stromingen betekende. Er beweegt nu (weeral) iets aan de linkerzijde: de roep om een vijfde Internationale. Een kort overzicht van vroeger en nu.

Een Internationale... wat?

De wereld van de marxistisch geïnspireerde politieke bewegingen, gaande van de maoïsten over de ecologisten tot de sociaal-democraten, is opgedeeld in internationales die partijen en bewegingen groeperen. Deze internationale groeperingen moeten de eenheid tussen de verschillende nationale bewegingen versterken en stroomlijnen, en spelen dus bij momenten een belangrijke rol. Er bestaan vandaag meer dan tien internationale bewegingen, maar we beperken ons tot de belangrijkste.

“Proletariërs aller landen, verenigt u”. De sociaal-economische belangen van de arbeidersklasse en haar streven naar vrijheid door emancipatie zijn immers universeel menselijk en overstijgen de grenzen van staten en culturen.”

1, 2, 3, 4, ...

De eerste en tweede zijn het bekendste. De Eerste Internationale ging echter ter ziele na het buitengooien van de anarchisten (1864-1876), die onder leiding van Bakoenin het niet konden vinden met de politieke ideeën van Marx. Enkele jaren later volgde een nieuwe poging. De Tweede Internationale zorgde voor 1 mei als hoogdag van de linkse bewegingen en voor de verspreiding van het socialisme (1889 - nu).

De Derde was de Comintern. Lenin vond het (terecht) frappant dat de arbeiders van de toenmalige wereld zich verloren in de imperiale oorlogsmechaniek van de Eerste Wereldoorlog, en stichtte hierop een andere internationale – naast de Tweede dus (1919 - 1943). Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd het ook voor Stalin duidelijk dat de nationale logica maar al te vaak de internationale belangen van de arbeiders overstijgt, en ontbond om deze reden de Comintern. Tijdens het interbellum bestonden ook nog enkele andere internationales, vnl. om de sociaal-democraten te groeperen, maar hun belang is marginaal te noemen.

De Vierde Internationale dan was het antwoord van Trotsky op het stalinisme (1938 - nu). Ze verwerpt zowel kapitalisme als stalinisme, aangezien stalinisme nooit tot politieke macht van de arbeidersklasse zou leiden. Het mag blijken dat de Vierde Internationale samen met de Tweede de belangrijkste rol heeft vervuld doorheen de geschiedenis van het socialisme. Los van nóg meer afsplitsingen en scheurbewegingen heeft de trotskistische “unie” als internationaal orgaan een veel grotere invloed (gehad) binnen haar beweging dan de socialistische/sociaal-democratische. In haar streven naar politieke en bestuurlijke macht was die Tweede dan weer de enige succesvolle.

Een vijfde internationale?

Maar het houdt niet op. Binnen de trotskistische beweging klinkt de laatste maanden de roep om een nieuwe, Vijfde Internationale steeds groter. De Vierde wordt dood verklaard en er is nood aan een nieuw alternatief om de

politieke krachten te bundelen. Al enkele jaren voert een groepering hier-rond actie, o.m. op het Wereld Sociaal Forum, en het lijkt er stilletjes aan door te komen: er zijn al partijen en bewegingen aangesloten uit verschillende landen overal te wereld, al valt hun grootte en impact niet te vergelijken met de grote sociaal-democratische en socialistische partijen die elkaar in de Tweede Internationale ontmoeten.

De steun van Hugo Chavez, omstreden president van Venezuela, lijkt al bij al geen slechte zaak. In 2007 sprak hij zich uit voor een Latijns-Amerikaanse groepering van revolutionaire krachten, die dan onder de noemer “Vijfde Internationale” door het leven zou gaan. De komende weken moet er duidelijkheid komen over de levensvatbaarheid van dit project en de steun vanuit andere landen.

*“Wat krijg je als je vijf linkiewinkies in een kamer zet?
Zeven partijen en vier internationales”*

Heeft dat wel zin?

Een klassieke grap van de niet-linksen op deze aarde is: “Wat krijg je als je vijf linkiewinkies in een kamer zet? Zeven partijen en vier internationales”. Ironisch genoeg klopt dit tot op de hoogte. Eigen bewegingen en organen oprichten werkt de versplintering van de linksen van geest enkel maar in de hand en houdt ze niet tegen. Langs de andere kant moeten we erkennen dat de veelheid aan politieke opvattingen zodanig groot is aan de linkerzijde, dat het ergens niet verwonderlijk is dat dit zich uit in (goed) georganiseerde massabewegingen. Idealiter zouden deze “afwijkende” meningen echter hun plaats krijgen binnen hun oorspronkelijke organisaties. Zo zou sp.a-Rood als beweging binnen de sp.a nooit een zodanige aandacht en aanhang gekregen hebben als de partij deze mensen op een gepaste manier zou faciliteren en laten participeren aan het besluitvormingsproces binnen de partij. Daniël Termont, sp.a-burgemeester van Gent, stelde dat de partij “een huis met vele kamers is”. Zo zou het socialistische huis van de Vijfde Internationale ook een huis van vele kamers moeten zijn, waarbinnen er discussies kunnen gevoerd worden maar dat naar de buitenwereld toe als één solide huis gepresenteerd wordt en ook als dusdanig kan functioneren.

Er zou dan wel aan twee voorwaarden moeten voldoen worden. Ten eerste: de betrokken bewegingen, ook op internationaal niveau, moeten zich verbinden tot een reformistisch verhaal. Het discours van “arbeiders bewapenen voor als de revolutie uitbreekt” heeft geen plaats in een samenleving waar - willens nillens - ook andere meningen bestaan die door andere mensen geuit worden. Menselijkheid en pacifisme moeten centraal staan, net als loyaliteit aan democratisch genomen beslissingen.

Ten tweede: de sociaal-democraten van deze wereld moeten terug socialist worden. De neoliberale golf van de jaren 1970 tot nu lijkt eindelijk op te drogen, dus is het tijd om te handelen. Weg met het meestappen in de neoliberale marktlogica! We moeten als socialisten terug werken aan het wegpompen van dat overspoelende water en aan nieuwe dijken tegen het kapitalisme. Een betaalbare en publiek gefinancierde sociale zekerheid, een sterke greep van een democratische overheid op de markt, emancipatie van de zwakkeren in de samenleving – dát zijn de uitdagingen van de socialisten. We moeten hier samen en niet naast elkaar aan werken. Schouder aan schouder zei men dat vroeger. Hand in hand klinkt iets minder strijdlustig, maar drukt de verbondenheid aan onze zaak misschien beter uit.

Sander Van der Maelen

Geheim agent voor de Sovjets

In zijn boek 'De laatste leugen' beschrijft ex-rijkswachter en zware jongen Robert Beijer hoe hij, in opdracht van de Sovjets, betrokken was bij verschillende criminele feiten in de jaren '80. Beijer wordt vaak in verband gebracht met de Bende van Nijvel, maar die feiten heeft hij altijd ontkend.

België in de jaren '80, de jaren van lood. De verschrikte bevolking durft op vrijdagavond geen inkopen meer doen, uit angst voor de bloedige overvallen van de Bende van Nijvel. Het gerechtelijk apparaat kijkt machteloos toe. In dit post-Koude Oorlog tijdperk was ook Robert 'Bob' Beijer een bezige bij in het criminele milieu.

Als negentienjarige scholier verneemt Beijer, tijdens een spelletje schaak op café, van twee onbekenden dat zijn biologische vader een officier was van de militaire inlichtingendienst van de Sovjet-Unie. Over zijn opdrachtgevers blijft Beijer vaag, hij spreekt over 'zijn meesters'. Die wilden dat hij bij de Rijkswacht ging werken, om deze autoritaire instantie te destabiliseren en in zijn hemd te zetten.

Beijer komt terecht bij de sectie Info van de BOB, verzamelt geld en wapens en omringt zich met bekwame mededaders. Een van hen is de inmiddels overleden BOB'er Madani Bouhouche, een wapenfreak met veel extreem-rechtse vriendjes. Bouhouche is kop van jut in het boek en krijgt postuum verschillende misdrijven in de schoenen geschoven.

De gewezen rijkswachter beschrijft gedetailleerd een aantal operaties waaraan hij zelf heeft deelgenomen. Zo plant hij een bom in een auto van de BOB en pleegt hij samen met 'zijn groep' een aanslag op een hoge pief bij de rijkswacht. Deze acties missen hun uitwerking niet: bij de Rijkswacht is de verwarring compleet.

Op oudejaarsavond 1981 gaan Beijer en de zijnen nog een stapje verder. Ze dringen binnen in een kazerne van de groep Diane, nu het Speciaal Interventie Eskadron (SIE), en stelen er een lading gesofisticeerde machinegeweren. Later overvallen ze, vermomd als rijkswachters, ook nog een koerierbusje op het vliegveld van Zaventem.

Volgens Beijer was de overval bedoeld om een diplomatieke valies te onderscheppen, en diende de rest van de buit als beloning voor zijn kompanen.

Bij een overval op een Libanese diamantair loopt het mis, er valt een dode en verschillende gewonden. Beijer moet het hazenpad kiezen en komt via omzwervingen terecht in Thailand. Als hij aanklopt bij de Russische ambassade krijgt hij geen gehoor. Beijer was 'verbrand'.

Op zijn boekvoorstelling ontkende Beijer nogmaals iets met de Bende van Nijvel te maken te hebben. De moordende raids op verschillende warenhuizen kostten 28 mensen het leven, van de daders is nog steeds geen spoor. De grootste naoorlogse moordpartij blijft nog steeds onopgehelderd, verschillende parlementaire onderzoekscommissies ten spijt. De onopgehelderde moorden van de Bende blijven voor altijd een schandvlek op het wankel blazoen van de Belgische justitie.

'De laatste leugen', Robert Beijer, Uitgeverij Van Halewyck, 334 blz.

Bert Van der Auwera

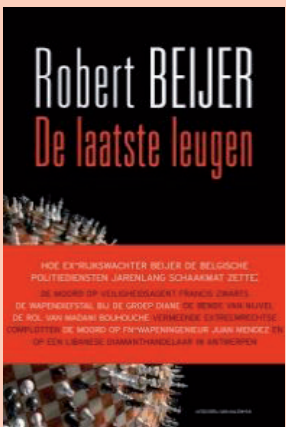

WIN DIT BOEK

Prijsvraag:

Hoeveel parlementaire onderzoekscommissies werden opgericht om de feiten van de Bende van Nijvel te onderzoeken?

Stuur uw antwoord naar:
redactie@animostugent.be

	2							8
4					2		1	
8	5		7			9		
	6			9	4	3	7	5
	4						8	
7	8	5	1	2			6	
		4			6		9	3
	3		5					1
6							5	

Rund van de maand

Oliver Maingain

Olivier Maingain, voorzitter van het FDF vergeleek eind maart de situatie omtrent de niet-benoeming van de drie Franstalige burgemeesters in de faciliteitengemeenten met nazi-praktijken tijdens de bezetting. De uitspraken van deze controversiële vlamingenhater zorgen alweer voor heel wat communautair gekraak in ons complex Belgenlandje. Hoelang nog zullen communautaire kwesties de dringende behandeling hypothekeren van ernstige federale dossiers? Er moet voor eens en altijd een redelijke oplossing gevonden worden om het communautair evenwicht opnieuw te herstellen en eindelijk de federale regering daadwerkelijk te doen regeren, want zowel Vlamingen als Walen willen hun pensioen na 2015.

Werkten mee aan dit nummer: Alain De Raymond, Sander Van der Maelen, Bert Van der Auwera, Sam Vandenbosch, Johannes Vandensavel.
Alexandre Peytchev - hoofdredacteur, v.u.
De redactie is altijd te bereiken op: redactie@animostugent.be